

προσθλέπουσάν με μετ' ἄθλους, καὶ ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ διατελοῦσαν, καταβάλλω δὲ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς μου τὰ αἰσθήματά μου δι' ὑμᾶς, ἵνα αἰσθινῶ ἐπ' ἐμαυτοῦ φυσικὴν καὶ δικαίαν γοητείαν.»

Ἡ Μαρία μετ' ἐνέτιζεν ἤδη σπουδαίως, περισκεμμένη ἐνδιατρίβουσα ἐπὶ πλέον· ἐπὶ τέλους ἔλαβε λαθραίως καὶ ἐσφιγξε θερμῶς τὴν χεῖρά μου, προσφέρουσα ταῦτα·

«Σὺς πιστεύω. Ἐπὶ μακρόν ἐπασχον δι' ὑμᾶς, γινώσκω τὴν δεσποσύνην αὐτῆς. Ἦθέλετε ἐμπέσει ἐν παλλῇ δυστυχίᾳ.» Εἶτα ἤχησεν ἡ μουσικὴ καὶ ἡ Μαρία ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου.

Ἦτο ὁ ὠραιότατος χορὸς τῆς ζωῆς μου. Ἐπετώμεν καταλαμπόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός· ἐν μακροφύᾳ ἦτο ἡ ἀληθεία οὐδαμῶς ἐφαίνετο ἐκ τοῦ κόσμου· τοῦτου ἔχουσα τὴν ἀρχὴν τῆς.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ κύριος Β, ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας, ἦλθεν, ἵνα ἴδῃ τὴν θυγατέρα του. Ὁ κ. Β. εὗρίσκατο ἐν πολλῇ εὐθυμίᾳ, ἣν ἀναμφιβόλως προῦκλει καὶ ὁ μελιδιδῆς κάμπανιτης, ὃν οἱ γέροντες ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ ἐπινόον. Μόλις κατῴρθησε νὰ καταστείλῃ κίνησιν ἀπορίᾳ βλέπων τὴν κόρην σου εἰς τὸν βραχίονά μου.

— «Α! κύριε Κ! τί θὰ εἶπῃ ἡ δεσποινὶς Ε; εἰπε κινῶν ὀλίγον βραδίως τὴν χεῖρά του.

Ἐγὼ δὲ ἀντὶ ἄλλων εἶπον πρὸς τὸν κ. Β, «Γινώσκετε τί εἶνε μέλαν ῥόδον;

«Μπᾶ! Ἀνοησία» δὲν πιστεύω ὅτι ἀληθῶς ὑπάρχει μέλαν ῥόδον—ἐπιχειρωσόμενον, παραπεποιημένον πρᾶγμα.» καταφρονητικῶς ἀντίπε.

«Λοιπὸν, τοῦτα εἶνε ἡ δεσποινὶς Ε.» ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς του. Σήμερον ἡ ἀχλὺς κατέπεσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ νῦν πρῶτον εἶδον τὴν κόρην σας, τὴν Μαρίαν σας, ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτῆς μορφῇ· αὐτὴ με ἀγαπᾷ, ἐγὼ δὲ ἐπίσης αὐτήν· ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὁ εἰς γινώσκει τὸν ἕτερον—τί φρονεῖτε κ. Β; εἶπον ἐν τέλει λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ χρηστοῦ ἀνδρός.

Ὁ κ. Β. μεθεώρασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐταστικῶς. Ἦτο ἄνθρωπος φρόνιμος· εἶχε δὲ οὕτω καὶ διερευνητικὸν τὸ βλέμμα. — Εἶτα προσέβλεψεν εἰς τὸ περιχαρὲς πρόσωπον τῆς Μαρίας. «Ὅ, τι ἡ κόρη μου θέλει», μοὶ ἀπεκρίνατο γελῶν ἡμεῖς οἱ πατέρες πρέπει νὰ κάμνωμεν πάντοτε ὅτι αἱ θυγατέρες ἡμῶν θέλουσιν — ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μαρίας δύνανται νὰ ἀναγνώσῃς τὴν ἀπαντησὶν μου.»

* *

Καὶ ἤδη, πρὸς τὴν ἐπὶ πλέον νὰ μακρηγορῶ; Ποσάκις τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐφίλησα τὴν Μαρίαν, ποσάκις δὲ αὐτὴ ἐμέ — ὁ φίλος ἀναγνώστης, ὅστις παρομοίας τοῦ βίου περιόδους διῆλθε, δύναται τοὺς ἀριθμοὺς τούτους ἐν τῇ ἡμερολογίῳ του, ὅπερ ἴσως ἐπὶ τούτῳ ἔχει, νὰ ἀναγνώσῃ.»

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Δ. Μ.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΔΓΑΡΔΟΥ ΠΟΕ)

Ἀπὸ πολλοῦ ὁ Κόκκινος Θάνατος ἠρώμενος τὰ πέμπε. Οὐδέποτε ἔπληξεν ὁλεθρὸς ἀπαισιώτερος καὶ φοβερότερος αὐτοῦ. Σύμβολόν του εἶχε τὸ αἷμα, εἶδε γὰρ ἐρυθρῶσιν τοῦ αἵματος. Ἐπύρχοντο οὖτοι πόνος, αἰνιώδεις σκετοῦνη, καὶ ἔπειτα καὶ ἡ μικρὸν ἀφθονὸς ἐκροή ἀπὸ τῶν πόρων καὶ ἡ ἀπεσπένθεσις τοῦ ὄντος. Πορφυραὶ κηλίδες ἐπὶ τῷ σώματι, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ θύματος, ἀπαράκρυτον εὐθὺς αὐτὸν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ ἀπένειον πάτης συμπαθείας καὶ συνδρεμῆς. Ἡ ἐναρξίς, ἡ πρόοδος καὶ τὸ πέρας τῆς ἰσοῦς, τὰ πάντα ἥσαν ἡμισείας ὥρας ὑπόθεσις.

Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ Πρῶτος ἦτο εὐτυχὴς καὶ ἀγχινοῦς. Μόλις εἶδε τὰ περιχρᾶ του ἐρημαῖα συνεκάλεσε χιλιάδα υἱῶν καὶ παιδῶν φίλων, ἐκλέξε αὐτοὺς μετὰ τῶν ἱπποτῶν καὶ τῶν κυριῶν τῇ αὐλῇ του, καὶ μετὰ τῶν τούτων ὠχυρώθη ἐντὸς ἀσφαλοῦς καταφυγίου, τὸ καταφύγιον ἦτο εὐρὸ καὶ ἐπιβάλλον κτίριον, ἀλλοκοτὸν μὲν τὴν κατασκευὴν, οὐτὴν προτὴν τῆς φαντασίας τοῦ πρίγκηπος, ἀλλὰ μεγαλοπρεπές. Περιβάλλετο ὑπὸ ἀψηλῶν τειχέων ἐχοντος ἀσκήρας θύρας. Οἱ αὐλικοὶ μόλις εἰσελθόντες, εἴησαν εἰς ἐνέργειαν, πυρκαῖους καὶ σφῆρας καὶ ἐτραξαν πάντας τοὺς οὐράς καὶ τὰς ὄπας, ἵνα ὠχυρωθῶσιν εὐτὴν κατὰ τῶν αἰνιδίων προσβλῶν τοῦ ἔξω μακρομένου ὁλεθροῦ καὶ κλεισώσι δι' αὐτὸν πᾶσαν διόδον. Πρὸς τοῦτοις δὲ, τὸ καταφύγιον ἦτο ἀφθόνως ἐφωδιασμένον ὑπὸ προμηθειῶν καὶ οἱ αὐτικοὶ ἠδύναντο ἤδη ἀφθῶς νὰ προκαλέσωσι τὴν νύκτον. Ἀδίστατον τὸ ὅτι ἔκαμνον ὁ ἔξω κόσμος. Ἐν περιστάσει ὅποια ἡ παρούσα, θὰ ἦτο ἀνοησία νὰ μεριμᾷ τις περὶ ἄλλων. Ὁ πρίγκηψ εἶχε προσέτι προνοήσῃ διὰ τὴν προμηθειαν ὅλων τῶν πρὸς ἡδονὴν μέσων, συμπεριλαμβανόντων καὶ γαλατοποιεῖν, χρυστάς, μουσικὰς καὶ ἐν γένει τὸ καλὸν ὅπ' ὅλας αὐτοῦ τὰς μορφὰς, συνάμα δὲ καὶ οἶνον. Ἐντὸς, ὅπως αὐταὶ αἱ τέρεφεις καὶ ἡ ἀσφάλεια, ἔξω ὁ Κόκκινος Θάνατος.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ πέμπτου ἡ ἔκτου ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεως τῶν μηνῶν, ἔσθ' ὁ χρόνῳ ἔξω ἡ νόσος ἡ μαστίχουσα τὴν χροῶν εἶχε φθάσει· εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτῆς μαζίαν, ὁ πρίγκηψ Πρῶτος προσέφερεν εἰς τοὺς χιλίους φίλους του καταπληκτικῶς μεγαλοπρεπὴ χορὸν μετ' ἡμισυμνησμένων.

Πόσον ἡδονὴν εἶκόνα παρίστα ἡ συνάθροισις! Ἀλλ' ἐν πρώτοις, ἄφεςτε νὰ περιγράψω τὰς αἰθούσας ἐνθα ὁ χορὸς εὐτοῦ ἐτελέσθη. Ἦσαν ἐπτα, καίμεναι ἀλληλοδιαδόχως ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Εἰς ἄλλα ἀνάκτορα αἱ τοιαῦται σειραὶ αἰθουσῶν ἀποτελοῦσιν ὥραις μακρὰς ἀπόψεις· ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ, ὅποταν τὰ φύλλα τῶν θυρῶν ἀνοίγῃται οὕτω τῶν τοίχων ἐκάστης πλευρᾶς, ὥστε τὸ βλέμμα νὰ χωρῇ ἀκαλύπτως ἐμέχρι τοῦ ἐσχάτου ἄκρου. Ἐδῶ ὅπως συνέβαιναν ὅπως τὸ ἀντιθετόν, ὡς θάνατος νὰ εἰκάσῃ κρίνων ἐκ τῆς σφῆρας τοῦ δωματίου πρὸς τὸ παράδοξον κλίσεως. Τόσον ἦτο ἀπακτος ἡ διαίρεσις τῶν αἰθουσῶν, ὥστε τὸ βλέμμα δὲν ἠδύναντο νὰ περιλάβῃ τὸ ὅλον χρόνον· πλείονες τῆς μιάς. Εἰς τῶν εἰκοσίων εἰς τριάκοντα ὁδοῶν ὑπῆρχεν ἀπότομος ἐλιγμὸς, ἀνὰ πᾶσαν δὲ καμπὴν καὶ νέον θέαμα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐν μέσῳ ἐκάστου τοίχου, ὕψηλόν καὶ στενὸν γοτθικὸν παραθύρον ἔβλεπεν εἰς καλῶς ἐκτεταμένον διάδρομον ἀγόντα πρὸς τοὺς ἐλιγμοὺς τοῦ διαμερίσματος. Αἱ ὕλοι τῶν παραθύρων ἦσαν κεχρωματισμέναι ὁμοιομορφῶς πρὸς τὸν ρυθμὸν τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς αἰθούσης ἐν ἡ ἑκάστον τούτων ἡτοιμάτο. Ἡ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν λ. χ. μέρος αἰθούσα ἦτο κυανῇ, καὶ τὰ παράθυρά τῃ ἦσαν βαθεὶς κυανοῦ χρώματος. Ἡ δευτέρα ἦτο κεκοσμημένη καὶ ἐπαστρωμένη δια πορφύρας καὶ αἱ ὕλοι τῶν παραθύρων τῆς ἦσαν πορφυραῖ. Ἡ τρίτη ὁλοπράσινης, καὶ τὰ παράθυρά πράσινα. Ἡ τετάρτη, πορτοκαλῶδους, ἐφωτίζετο ὑπὸ ὁμοιοχρόου παραθύρου. Ἡ πέμπτη λευκῇ, ἡ ἕκτη ἰόχρους.

Ἡ ἐξδόμη ἐκαλύπτετο ὁλόκληρος ὑπὸ βελούδων μαύρων

περικαλυπτόντων τὸ δάπνον καὶ τοὺς τοίχους καὶ πιπτόντων ἐν μεγάλαις πιτυχαῖς ἐπὶ ταπητος· ἐξ ὁμοίου ὑφάσματος καὶ χρώματος. Ἄλλ' ἐν αὐτῇ μὲν τῇ αἰθούσῃ τὸ χρώμα τῶν παραθύρων δὲν συνεισφέρει πρὸς τὴν διακοσμητικὴν. Αἱ ὕλοι ἦσαν χρώματος πορφύρου, ὁμοίου πρὸς αἶμα.

Ἐν εὐδείᾳ τῶν ἐκτὸς τούτων αἰθουσῶν, μεταξὺ τῶν ἐξῶ καὶ ἐκεῖ δαψιλῶς διασπαρμένῳ ἢ ἀνηρτημένῳ ἀπὸ τοῦ φατνώματος χρυτῶν κομπανίων, ἐβλετό τις λαμπτήρα ἢ κηρίον. Οὐτε λαμπτήρες οὐτε κηρία οὐδὲν τοιοῦτου εἶδους φῶς ἐν τῷ συμπλέγματι τούτῳ τῶν αἰθουσῶν ἐν τοῖς διαδρόμοις ὅμως, αἷτις ἐχρησίμευον ὅπως συνδέωσι εὐταί πρὸς ἀλλήλους, ἀκριβῶς ἀπέναντι ἐκαστοῦ παραθύρου, ὑπῆρχεν ὑπερμεγέθης τρίπους ἀνελκυστήρ λαμπροτέρου φῶς, οὐτὶς αἱ ἀκτίες, διαπερνοῦσαι τὰς χρωματιστὰς ὕλους, ἐφώτιζον τὴν αἰθούσαν διὰ καταπληκτικῆς λαμπρότης. Οὕτω παράγοντο πληθὺς αἰολοχρόαν καὶ φατνωτικῶν θαυμάτων. Ἄλλ' ἐν τῇ πρὸς δυσμὰς αἰθούσῃ, τῇ μετὰ τὴν αἰθούσῃ, τὸ φῶς τοῦ τρίπουδος τοῦ προσπίπτοντος ἐπὶ τῶν πορφύρεων ὕλων ἐπὶ τῶν μαύρων βελούδων ἦτο φρικτὸς ἀσάφαιτος καὶ παρεῖχε αἰς τὰς ὄψεις τῶν ἐχόντων τὴν ἀφουσιάζαν νὰ εἰσέρχονται ἐκεῖ τὸσον ἀλλόκοτον θέαν, ὥστε ὀλίγοις τῶν χορευτῶν ἐλάβανον τὴν τόλμην νὰ νέτῃσι τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου διαμορφήματος.

Ἐπὶ τοῦ πρὸς δυσμὰς τοῦ γού τῆς αἰθούσης ταύτης ἐκείτο γιγάντειον ἐξ ἐβένου ὠρολόγιον οὐκ αἰνὰ τὸ ἐκκεκμημένον ἐσταλὸν τεύστο παράγον ἐν τῇ κεντρικῇ ὑπόκλωσιν, βελὺ μονότονον. Καὶ δτε ὁ λεπτοδείκτης διεγράφε πύρην κύκλον ἐπὶ τῆς πλακῆς καὶ ἰσημαῖον ἢ ὅρα, ἐκεκμημένο ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ μηχανισμοῦ τῆς διαμνηστικῆς, ἰσχυρὸς καὶ βαθύς, ἀλλὰ τὸσον ἰσόρροπος καὶ καιρῶδες παράγων ἀποτέλεσμα, ὥστε ἀνὰ πᾶσαν ὥραν αἱ μουσικαὶ τῆς ὀρχήστρας ἔπαυον πρὸς στιγμήν τὴν συμφωνίαν τῶν διὰ τὸ ἀκούσαι τὴν μουσικὴν τοῦ ὠρολόγιου, ταυτοχρόνως τε καὶ ἐχρησταῖ ἀκουστὴς διεκοπὴν τὴν χορῶν καὶ ἀνιμῶν τῶν διεγύνατο ἐφ' ἀπάντης τῆς εὐρύτου δημηγύρεως καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἥχος ἐξηκολούθει, ἐβλεπέ τις καὶ τοὺς πλέον ζῶντας καθιστομένους ὠροτάτους, αὐτοὺς δὲ τοὺς ἀσφρανεστέρους καὶ γεροντοτέρους, τῶν λοιπῶν θέτοντας τὴν γέφυρ ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῶν ἵσαν βελούδινον εἰς μελέτην ἢ παράφορον τί ὕλην. Ἀλλ' ὅτε καθέπιν ἡ ἡγὼ ἐξέπνεεν αἶφῃ, ἔλαφ' αἱ ἰλαρὲς ἀποκαθίστατο εἰς τὴν δημηγυρίν· οἱ μουσικοὶ προσέδραπον ἀλλήλους, μελῶντες διὰ τὴν ἀνύστην εὐαίσθησάν των, καὶ συναρὰ ὑπεργυνοῦντα ταπεινοφώνως δ' εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, διὸ δ' προσέχον ἥχος ἦν δ' αὐτοῖς συγκινήσει καὶ ἔπειτα, μετὰ παρέλευσιν ἐξήκοις λεπτῶν, τὸ ἀπαίσιον ὠρολόγιον ἀπεκατέστη τοῦ ἥχου αὐτοῦ, καὶ ἐκ νέου δ' αὐτὸς πρόμος, ἡ αὐτὴ φρικτὸς, τὰ αὐτὰ ὅριε.

Μετ' ὅλα ὅμως ταῦτα, οἱ πανηγυρισταὶ ἦσαν πρὸς δεξιῶν· οἱ εὐδυστοῦτοι καὶ μετὰ τὴν κεντρικὴν. Ἡ καλλιθεσία τοῦ δούκεως ἦτο δὲ ἐξ ἰσχυροῦ· ἔκρινεν αὐτὸς ἀσφαλῶς περὶ τῶν χρωμάτων καὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν καὶ περιφρονεῖ τὸν συρδὸν ἐν τῇ διακοσμητικῇ τῶν θαλάμων. Τὰ σχέδια τὰ εἶχον τὸ ἀγρίον ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐν τῇ συλλήψει τῶν δέκρινε τις βάρβαρος ἀρραπότητα. Πολλοὶ ἠδύναντο νὰ τὸν ἐκλάβωσι ὡς πρῶτον, οἱ αὐλοκοὶ τοῦ ὅμως ἐρόνουν ὅλως τὸ ἐναγίον περὶ αὐτοῦ, προ πάντων δὲ ἐπρεπέ τις νὰ τὸν ἀκούσῃ, νὰ τὸν ἴδῃ, νὰ τὸν ἴδῃ, καὶ ὅτ' ἦνδρι τίς ἦτο οὗτος.

Διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἐκείνην εἶχε αὐτὸς οὗτος ἐπιστατῆς εἰς τὴν ἀκαλόγησιν τῶν ἐκτὸς αἰθουσῶν καὶ ὁ ρυθμὸς καὶ ὁ εἶδος τῶν διασκευαζόμενων ἦτο ποικίλ τῶν ὁμοίων του. Αἱ διασκευαὶ αὗται ἦσαν ἐντέως βάρβαροι. Ἦσαν λαμπρόταται καὶ καταπληκτικαὶ, ἐνέχουσαι πολλὰ τὸ θέαν καὶ τὸ φατνωτικόν ὡς βλέπει τις ἐν ταῖς σκηναῖς τοῦ Ἐρνάου. Ἐκαστοὺς ἐπὶ μορφῶν ἀλλοκότων, ἀκνωέστως καὶ ἀσυμμετρικῶς κατεσκευαζόμενων, ὑπὸ φαντασιῶν τερατωνδῶν ὡς ἡ μανία, ἐνεχούσης ἀφρόνως ἐν αὐταῖς τὸ καλὸν, τὸ ἀελλεῖ, τὸ ἀλλοτρίον, τὸ τρομερὸν ἐν μέρτι, καὶ πολὺ τὸ ἀποχθές. Ἐν συνόψει, ὡς εἶπα, πρὸς πληθὺν ὀνείρων διασκευαζόμενων ἐξῶ καὶ ἐκεῖ ἐν ταῖς ἐπτά αἰθούσαις, ὀνείρων μορφαζόντων παντοειδέως καὶ προσλμβινόντων τὴν χροίαν τῶν θαλάμων, ἦσαν τις ὁ ὁσέως βλέπων αὐτοὺς, δτι ἐτέλουν τὴν μουσικὴν διὰ τῶν ποδῶν των καὶ διὰ τῶν φθόγ-

γῶν τῆς ὀρχήστρας ἦσαν ἡγὼ τῶν βημάτων αὐτῶν.

Καὶ ἐκ διαλλεξιμάτων ἡκούετο ἀπὸ τῆς μαρῆς αἰθούσης ὁ ἥχος τοῦ ἐβένου ὠρολόγιου. Καὶ τότε πρὸς στιγμήν τὰ πάντα ἴσταντο ἀκίνητα, σιωπηλὰ, πλην τοῦ ἥχου τοῦ ὠρολόγιου. Οἱ ὄνειροι ἐφαίνοντο ἀκαλυπτοί, ἀπὸ ἀνακούμμενοι ἐν τῇ στάσει ἢ ἐκαστος αὐτῶν εἶχε τελευταῖον λάθει. Ἄλλ' αἱ ἀπηγήσεις τοῦ ὠρολόγιου μετὰ στιγμήν διὰφύκειν ἐξέπνεον καὶ εὐδὲς τότε ἐλαφρὰ καὶ μόλις συγκρατούμενην ἱλαρότης διεχέτο πανταχοῦ. Καὶ ἡ μουσικὴ ἀντήχει ἐκ νέου καὶ οἱ ὄνειροι ἀναζωογονούμενοι ἀνυσσέροντο τοιοῦτοτρόπως ὑπὲρ ποτε παῖδοι, ἀντανακλῶντες τὸ χρώμα τῶν ὕλων ἀς διεπέρων αἱ ἀκτίνες τῶν τριπόδων. Ἄλλ' εἰς τὸν βάλαμον τὸν κείμενον πέραν ἐκεῖ, πρὸς δυσμὰς οὐδεὶς τῶν προσωποφόρων τολμᾷ ἤδη νὰ μετῇ, διότι ἡ νύξ προχωρεῖ καὶ λαμβάνει πορφυρετέρα ἢ τὸ μίκερ πλῆμμερ διὰ τῶν ὕλων καὶ ἡ μελάνότης τῶν πενθίμων βελούδων εἰς φρικτὸς καὶ εἰς τὸν ἀκύνετον τὸν τολμῶντα νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ πενθίμου ταπῆτος, τὸ ἐξ ἐβένου ὠρολόγιον ἀποτέλλει κράτον βαρύτερον, ἀποτελεσματικώτερον ἐκείνου, ὅστις προσβάλλει τὰ ὄτ' αὐτῶν πέραν ἐν ταῖς ἄλλαις παιδαῖς αἰθούσαις περιδινόμενων προσωποφόρων.

Αἱ αἰθούσαι ἐκείναι ἐβρίθον ἀνθρώπων καὶ ἡ ζωὴ ἐξέζηλυτο ἐν αὐταῖς ἐν ὅλῃ αὐτῆς ἐξέστασει ἐκ τοῦ θερμῶν τῶν πανηγυριστῶν. Καὶ τὰ ὄρκα ἐξηκολούθουν πάντοτε, διὸ ἡ κοῦσθ' αἶφῃς ὁ ἥχος τοῦ ὠρολόγιου, ἀνιμῶντος μεσούκτιον. Τότε, ὡς εἶπα, ἡ μουσικὴ ἔπαυεν· οἱ χορευταὶ διέκοψαν τὰς ἀστροφὰς των καὶ ἀπεκατέστη, ὡς καὶ πρὸ μίκερ, ἐγναυδὸς ἀκίνητος. Τὴν πορὰ ὅμως ταύτην τὸ ὠρολόγιον εἰμίλλε νὰ ἡχῇσι δωδεκάκις, οἱ δὲ ὀργασταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἡχῶν αὐτοῦ εἶσαν παραδοθῇ, ὡς φαίνεται, εἰς βαθείας σκέψεις, διότι καθ' ἡ στιγμήν ἐπλησιάζον τὰ θεοσῶν αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ ὠρολόγιου, τότε μόνον ἐκείναι ἔδωκαν προσοχὴν εἰς τὴν παρουσίαν προσωποφόρου ἐν μετῇ τῆς στιγμῆς ταύτης οὐδεὶς εἶχεν ἔτι παρατηρήσει. Καὶ ἡ ἐμφάνις τοῦ ἀπρόσκλητου τούτου ἐπισκέπτου, διαδοθεῖσα εὐδὲς ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἤγειρεν ἐξ ὀλοκλήρου τῆς δημηγύρεως βόμβον, ψιθυρὸν ἐμφαντικῶν ἐκλήψεων καὶ ἀποδοκίμασις, εἰτα δὲ ἐν τέλει, πρόμος, φρίκας καὶ ἀπεχθείας.

Ἐννοεῖται, ὅτι λίαν ἀλλόκοτος ὄφειλε νὰ ἦτο ἡ ἐμφάνις αὐτῆς, ἀφ' ἧς ἐν δημηγύρεω φασμάτων τοιούτων οἱ περιέγραψα αὐτὰ παραγγαγε τῶν σφοδρῶν ἐκπύων. Ἡ προπάλη ἐκλογουμένης ἦτο σχεδὸν ἀπερίμενη· ἀλλὰ τὸ ἐν λόγῳ πρῶτον ἐξήκει ὑπερβαλόμενον, ἐπιρροὴ καὶ ὑπερέβαινε τὰ ἄλλα το τερατὰ ὅσα τῶν παραδόξων καλλωπισμοῦ τῶν αἰθουσῶν. Καὶ εἰς τὰς πλέον ἀφρόνους καρδίας ὑπάρχουσι χορδαὶ αἷνες δυοῦμαι ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ παραγῶναι σκεπτικῶν. Καὶ δ' αὐτὸς συνελθὼν διεφαρμένους, δι' οὗ ζωὴ καὶ θάνατος θεωροῦνται παίγνια μηδεμίαν, ὑπάρχουσι πράγματα ἀνεπίδεκτα ἐμπαιγμοῦ. Ὅλη ἡ δημηγυρία ἐφάνη τότε αἰσθανθεῖσα βαθύς τὸ ἀφιλόκαλον καὶ ἀπρεπές τῶν τρώων καὶ τῆς ἐνδυμασίας τῶν ξένων. Ἡ ἐμφαντοὶ καὶ κατέφαρον περὶ αὐτῶν διὰ καθέναν· πῶς κεφαλὴν μὲρ πιδῶν. Ἡ προσωπίς ἡ ἀποκρύπτουσα τὴν μορφήν τῶν πελείας παρὶτα ὅφιν πτωματος ρικνῷ, ὥστε καὶ διὰ τῆς λεπτοτέρας ἀναλύσεως θὰ ἠδύναται τις ν' ἀποδείξῃ δι' ἡτο ἐκεῖνο προσωπεῖον τεχνικόν. Καὶ ὅμως ἡ ἄγρια αὐτῆς ἀστεϊότης θὰ εἴνετο ἀνεκτὴ, ἂν ὅχι ἀπεινητὴ ὑπὸ τῆς φαιδρῆς δημηγύρεως, ἀν μὴ ὁ προσωποδόξος εἶχε τρόπον τινα εἰκαιοποιηθῇ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Κοκκίου Θανάτου. Ἡ περιβολὴ τοῦ ἡτο κατόστικος ἐξ αἵματος, καὶ τὸ πλατὺ του μέτωπον ὡς ἐπίσης καὶ τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς αὐτοῦ, ἦσαν βεβημένα διὰ τῆς ἀποτροπῆς ἐρυθρότητος.

Ὅτ' ὁ ποιγκηψ Προσπερίος ἐβρίσκει τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ φασματώδους τούτου ἐπισκέπτου, ὅστις, μετ' ἡμέρας βραδύ, ἐπιβάλλον, ἐμφαντικόν, ὥστε ἵνα κάλλιον παῖξῃ τὸ πρόσωπον περ ἀνέλεως νὰ παραστήσῃ, περιφέρετο ἐξῶ καὶ ἐκεῖ διὰ μέσου τῶν χορευτῶν, κατὰ πρῶτον ἐφάνη συνταραχθεῖς ὑπὸ σφοδρᾷ φρικτῆς τρόμου καὶ ἀπεχθείας· μετὰ παρέλευσιν ὅμως λεπτοῦ, τὸ μέτωπον του κατέστη πορφυροῦν ἐκ λύσεως.

— Πῶς τολμᾷ ἀνέκραξε διὰ φωνῆς βραχνῆς πρὸς τοὺς αὐλοκοὺς οἷνες ἴσταντο ὄρθιοι περὶ αὐτὸν, πῶς τολμᾷ νὰ

μᾶς ἐξυβρίξῃ δι' αὐτῆς τῆς βλασφημίου εἰρωνείας; Σულλάβετέ τον καὶ ἐκβάλετε τὸ προσωπεῖόν του, διὰ νὰ ἴδωμεν ποῖος εἶνε ὁ μέλλων νὰ κρεμασθῇ πρὸ τῶν ἐπάλληλων ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου!

Ὁ πρίγκηψ Προσπέριος εὐρίσκατο ἐν τῇ κυανῇ αἰθούρῃ, ὅτε ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ἀντήχησαν ἡχηρῶς καὶ ἐναργῶς καὶ εἰς τὰς ἐπτά αἰθούσας, διότι ὁ πρίγκηψ ἦτο ἀνὴρ ἀγέρωχος καὶ ρωμαλέος.

Ὁ πρίγκηψ εὐρίσκατο ἐν τῇ κυανῇ αἰθούρῃ περιστοιχούμενος ὑπὸ δαδῶς ὡρῶν αὐλικῶν. Ἐν ᾧ ὦμιλε, ὁ παρίστατος ἐφάνη κινούμενος ἐλαφρῶς, ἔπειτα δὲ διὰ βήματος ἀποφασιστικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς προέβαινε κατὰ μικρὸν πρὸς τὸν πρίγκηπα. Ἐνεκεν ὅμως τοῦ ἀορίστου τρόπου ὃν ἡ ἄφρων αὕτη τόλμη τοῦ προσωποδόφρου ἐπένευσεν εἰς ὅλους, οὐδεὶς ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως τὸν σκεματίσῃ καὶ οὕτω, μὴ εὐρίσκατο ἐκεῖνος πρόσκομμά τι, δι' ἣλθεν ἔμπροσθεν τῆς πρίγκηπος καὶ ἐν ᾧ ἡ μεγάλη ἐμύγησε, ὥστε εἰς μίαν μόνην κίνησιν ὑπέκρουσα, συρρίνω ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς αἰθούσης πρὸς τὰ τεῖχη, ἐκείνος ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπιβάλλοντος καὶ μεμετρημένου βήματος ἀπὸ τῆς κυανῆς αἰθούσης εἰς τὴν πορφυρᾶν, ἀπὸ τῆς πορφυρᾶς εἰς τὴν πρασίνην, ἀπὸ τῆς πρασίνης εἰς τὴν πορτοκαλεόχρουν, ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν λευκὴν, καὶ ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν ἰόχρουν, χωρὶς εἶναι νὰ κἀμὴ τις ἀποφασιστικὸν κίνημα κατ' αὐτοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν ὁ πρίγκηψ Προσπέριος, ἔξαλλος ἐκ λύσεως καὶ αἰδοῦς διὰ τὴν ἀνανδρίαν ἣν ἐπὶ μίαν στιγμήν εἶχε δεῖξει, διέτρεξεν ὁρμητικὸς τοὺς εἰς θαλάμους, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν παύσῃ, διότι θανάσιμος τρόμος εἶχε καταλάβει πάντας. Ἐσπασε γυνὸν ἐγχειρίδιον καὶ πλησιάσας ἤδη ἀρκούντως πρὸς τὸ φάσμα μὴ ἀπέχον εἰμὴ τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας, τὸ ἐκτύπη δάκνων αὐτὸ ἐως τοῦ φράσαν εἰς τὸ ἔγχυτον ἄκρον τῆς ἐκ βελούδων αἰθούσης, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἀντιμετωπίσθη πρὸς τὸν διώκτην του. Ὁξεῖα κραυγὴ ἠκούσθη καὶ τὸ ἐγχειρίδιον, ἐκπέμπον λάμψιν, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ πενθίμου τάπητος ἐρ' οὐ καὶ ὁ πρίγκηψ Προσπέριος ἐξηπλώθη νεκρὸς μετὰ παρέρειν μᾶς στιγμῆς.

Τότε, μὲ τὴν ἀνδρείαν ἣν παρέχει ἡ ἐσχίτη ἀπελπισία, πληθεὺς προσωποδόφρων εἰσώρμησαν ὅλοι ὁμοῦ ἐν τῷ μαύρῳ θαλάμῳ, καὶ ἐπιπετώντες ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἴστατο ὡς μέγα εἰδωλὸν εὐθὺς καὶ ἀκίνητος ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ εἰς ἐδῆνου ὠρολογίου, ἥσθάνθησαν ἐντοὺς πνιγμένους ὑπὸ ἀκατανομάστου τρόμου, βλέποντες ὅτι ὑπὸ τὸ σάβανον καὶ τὴν νεκρικὴν προσωπίδα, ἐφ' ᾧ ὦν ἔτειναν τὰς χεῖρας ὁρμητικοί, δὲν ὑπῆρχε κανὲν σῶμα ψηλαφτόν.

Ἠννόησαν τότε, οἱ ἐπισκέπτης οὗτος ἦτο ὁ Κόκκινος Θάνατος, εἰσδύσας ἐν μέσῳ αὐτῶν ὡς νυκτερινὸς κλέπτης. Καὶ οἱ συμπαταὶ ὅλοι ἔπασαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν ὀργάνων αἵτινες ἐπλημμύρησαν ἐξ ὕγρου αἵματός, καὶ ἕκαστος ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀπελπιστικῇ στάσει ἣν ἔλαβε πεσών.

Καὶ ἡ ζωὴ τοῦ εἰς ἐδῆνου ὠρολογίου ἐσβέσθη μετὰ τῆς τοῦ τελευταίου τῶν φαίδρων ἐκείνων ὄντων, καὶ ἀπὸ τῶν τριπλῶν ἐκπεμπόμενα φλόγες ἐξέπνευσαν, καὶ τὰ Σέοτῃ καὶ ἡ Καταστροφή, καὶ ὁ Κόκκινος Θάνατος ἀπεκατέστησαν τὸ ἀπόλυτον αὐτῶν κρῖτος ἔφ' ὧν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων.

Κ. Ι. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΖΑΝΕΝ)

Διέμενον παρὰ τινι γηραιᾷ κυρίᾳ, ἥτις ἦτο, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Βασι-

λείας ἐν Γαλλίᾳ, μία τῶν περικαλλεστέρων νεανίδων τῆς ἐποχῆς.

Ἦδη ὁμως, τὰ μόνον ἐναπομείναντα αὐτῇ ἦσαν λεπτότης καὶ εὐφυΐα πνεύματος, καὶ ἐκ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς καλλονῆς, περὶ ἧς ὠμίλει ὡς περὶ πραγματος μόλις σωζομένου ἐν τῇ μνήμῃ της, καλλιτεχνικὴ τις εἰκὼν τοῦ Ἰσαβιῦ.

Ἀδύνατον νὰ συνενώσῃ τις ἐν τόσῳ μικρᾷ ἐκτάσει, ὅποια ἡ τῆς εἰκόνος ταύτης, χαριέστερον σύμπλεγμα χάριτος, πνεύματος καὶ καλλονῆς. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον ἐθεώρουν μετὰ θυμωσμοῦ πάντοτε νέου τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο γυναικεῖον ἔαρ, ὅτε ἡ κυρία μοὶ εἶπε στενάζουσα βροθέως: «ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν ἱστορίαν τῆς εἰκόνος ταύτης!» Καὶ μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν της, ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Βασιλείας, μία τῶν περικαλλεστέρων γυναικῶν ἦτο ἡ κυρία δὲ Β..., σύζυγος νεαροῦ δικαστοῦ, ὃν ἡ οἰκογένειά του εἶχεν ἀνάγκασαι ν' ἀσπασθῇ τὸ ἐπαγγελμα τοῦτο ἀντὶ τοῦ στρατιωτικοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ νέου αὐτοκράτορος τόσον θραεῖς ἦσαν, ὅσον καὶ τολμηροί.

Εὐθὺς ὡς ἐπέστρεφον ἀπὸ τινος μάχης, ἡ πόλις ὁλόκληρος ὤφειλε νὰ ὑποτάσσῃται εἰς τὰς θελήσεις των. Ὅλα τὰ τρυφερά βλέμματα, ὅλα τὰ μειδιάματα, ἀνῆκον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν τολμῶντα νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν σύζυγον ἢ τὴν ἐρωμένην του ἐναντίον τῶν ὁρμητικῶν κατακτητῶν! Ἐν τούτοις, ὁ νεαρὸς δικαστὴς δὲν ἐδίστασε νὰ πράξῃ τοῦτο. Ἐν τινι χορῷ δοθέντι εἰς τὰ ἀνάγκην ὑπὸ τῆς βασιλείσεως, ἡ θεὰ τῆς συζύγου του κατέθελλε λοχαγὸν τινα πρὸ μικροῦ ἐπανελθόντα ἐκ Γερμανίας. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐξηλθον τὴν ἐπαύριον εἰς μονομαχίαν· ὁ δικαστὴς ἔλαβε θανάσιμον πληγὴν, ὁ λοχαγὸς ἐσπόγγισε τὸ ξίφος του καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε.

Τὸ συμβᾶν ἐφάνη εἰς πάντας ὅλως ἐκ τῶν συνήθων, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ, ὅστις εἶχεν ἀνάγκην στρατιωτῶν μᾶλλον ἢ δικαστῶν, ἐδείξε δι' αὐτὸ παντελῆ ἀδιαφορίαν.

Οὕτω λοιπὸν, ἡ κυρία δὲ Β... ἔμεινε χήρα καὶ ἔρημος ἐν τῷ κόσμῳ. Μάτην ἀπεκαλεῖτο τὴν δικαιοσύνην· αἱ φωναὶ τῆς ἀπεπνίγοντο ἐν τῷ θορύβῳ τῆς νίκης.

Ἐπὶ τοῦ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν προσφιλεῖ της σύζυγον· πλην, φεῦ! τί ἡδύνατο νὰ κἀμῃ! Τότε, κατὰ προτροπὴν τῆς μάμμης της, προσεκάλεσε τὸν περίφημον ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ζωγράφον Ἰσαβιῦ, ἵνα κατασκευάσῃ τὴν εἰκόνα της. Ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ τριετίας, ἀλλ' αὐτὴ ἐξηκολούθει νὰ τὸν πενθῇ· δι' αὐτὸ, ὡς βλέπετε ἐν τῇ εἰκόνι, ἡ λευκὴ καὶ ἀγέρωχος μορφή της περιβάλλεται ἀπὸ μαύρας δαντέλλας.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἕκαστος μὲν, ὡς γνωρίζετε, ἔφερε καὶ μίαν νίκην, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τὸ πέρας ἑκάστης μάχης συνέρρεον εἰς Παρισίους, ὅπως λάβωσι μικρὰν ἀναψυχὴν.

Τότε διήρχοντο οὗτοι ἡμέρας πλήρεις τέρψεων καὶ χαρᾶς. Ὁ ἡμέτερος λοχαγὸς ἐπανῆλθε μὲ βαθμὸν